

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/77/2024
Identifikačné číslo spisu:	5818200160
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5818200160.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. B., narodeného I. 2/ E. B., narodeného I. 3/ E. B., narodenej I. zastúpení občianskym združením zriadeným na ochranu spotrebiteľa Centrum správnej pomoci Galanta, Galanta, Staničná 1702/10, IČO: 51412802, proti žalovaným 1/ Československej obchodnej banke, a.s., Bratislava, Žižkova 11, IČO: 36854140 a 2/ EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35724803, zastúpenému advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53255739, o určenie neplatnosti úverovej zmluvy a zmluvy o zriadení záložného práva, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o zaplatenie 3.018,50 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 7Csp/5/2018, o dovolaní žalobcov 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2023 sp. zn. 11CoCsp/11/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobcom 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej „súd prvej inštancie“, „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 24. júna 2022 č. k. 7Csp/5/2018-393 rozhodol tak, že žalobu zamietol (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ (ďalej aj len „žalovaní“) priznal voči žalobcom 1/, 2/, 3/ (ďalej aj len „žalobcovia“) nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.1. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia podľa § 1 ods. 2, písm. e) č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov platný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“, „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 137 písm. d) CSP dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

1.2. Okresný súd viazaný právnym názorom vysloveným v kasačnom rozhodnutí Krajského súdu v Žiline z 1. júna 2021 č. k. 11CoCsp/49/2020-239 zistil, že žalobcovia sa voči žalovaným domáhajú, aby súd určil, že úver zo zmluvy reg. č. I. zo 14. septembra 2007 uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a žalobcami je bezúročný a bez poplatkov, že zmluva o úvere č. XXXXXX zo 14. septembra 2007 uzatvorená medzi žalovaným 1/ a žalobcami je neplatná, že zmluva o zriadení záložného práva k

nehnuteľnosti reg. č. XXXXXX z 14. septembra 2007 uzavretá medzi žalobcami a žalovaným 1/ je neplatná, a aby súd uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcom 3.018,50 eura s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 26. januára 2018 do zaplatenia. Žalobu odôvodnili tým, že úverová zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú spôsobilé založiť hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, (podriadenie zmluvy režimu Obchodného zákonníka, zmluva je písaná nečitateľným, iba veľmi obtiažne čitateľným písmom). Tvrdili tiež, že zmluva o úvere neobsahuje zákonom stanovené náležitosti, (zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) a priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov), čo spôsobuje, že zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Tvrdili, že žalovaný 1/ ich pri uzatváraní zmluvy uviedol do omylu, použil nekalé praktiky a do zmluvy včlenil neprijateľné zmluvné podmienky, a preto je úverová zmluva neplatná. Žiadali tiež vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.018,50 eura s príslušenstvom, pretože na úver vo výške 19.908,65 eura celkovo zaplatili 22.927,15 eura, teda o 3.018,50 eura viac, ako bola istina úveru.

Z vykonaného dokazovania okresný súd konštatoval, že medzi sporovými stranami nie je sporné, že žalobcovia ako dlžníci uzatvorili so žalovaným 1/ zmluvu o poskytnutí úveru reg. číslo I. zo 14. septembra 2007 (ďalej len „úverová zmluva“) a zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti zo 14. septembra 2007, ktorá zabezpečovala pohľadávku žalovaného 1/ z uvedenej úverovej zmluvy. Medzi sporovými stranami ostalo sporné, či sú tieto zmluvy platné, a či sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov kvôli absencii zákonom stanovených náležitostí v úverovej zmluve.

1.3. Súd akceptoval argumentáciu žalovaného 1/ a konštatoval, že z úverovej zmluvy súd zistil, že na jej základe žalovaný 1/ poskytol žalobcom úver vo výške 680.000 Sk, čo je po prepočte na eurá suma vo výške 20.192,42 eura, teda vyššia ako 20.000 eur, a preto sa tento úver nepovažuje za spotrebiteľský úver. Súd uskutočnil prepočet hodnoty úveru 680.000 Sk na eurá kurzom, ktorý je zverejnený v kurzovom lístku na webovom sídle Národnej banky Slovenska, a ktorý dňa 14. septembra 2007 bol 33,676 Sk za 1 euro (680.000 Sk : 33,676 Sk = 20.192,42 eura). Súd neakceptoval tvrdenie žalobcov, že prepočet sumy 680.000 Sk na eurá mal byť uskutočnený kurzom platným dňa 27. septembra 2007, kedy boli peniaze z úveru žalovaným 1/ poskytnuté na účet žalobcov. Takýto výklad ustanovenia § 1 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno vyvodiť ani gramatickým výkladom tohto ustanovenia, keď táto právna norma výslovne uvádza zmluvu o poskytnutí úveru a hodnotu úveru podľa zmluvy, nie hodnotu úveru v čase, keď boli peniaze aj reálne poskytnuté dlžníkovi a výklad žalobcov nemožno akceptovať ani po stránke logickej - ak by bolo pravdivé tvrdenie žalobcov, že hodnota úveru mala byť zo slovenských korún na eurá prepočítaná kurzom platným v deň reálneho poskytnutia peňazí, čo môže, ale aj nemusí byť deň totožný s dňom uzavretia zmluvy, tak v čase uzavretia zmluvy o úvere by objektívne nebolo určiteľné, či ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, alebo nie - príkladom je práve prejednávany prípad, kedy rozdiel v kurze slovenskej koruny voči euru v deň uzavretia úverovej zmluvy a v deň, kedy boli peniaze z úveru žalobcom skutočne žalovaným 1/ poskytnuté, spôsobil, že úver sa nemôže považovať za spotrebiteľský. To, či sa úver považuje za spotrebiteľský alebo nie, však musí byť zrejmé už v deň uzavretia úverovej zmluvy. Zmluva o spotrebiteľskom úvere má totiž zákonom stanovené náležitosti a v prípade ich absencie sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto zákonodarca iste nemienil ustanovením § 1 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnuť, aby sa skutočnosť, či sa úver považuje za spotrebiteľský alebo nie, zisťovala až v čase poskytnutia peňazí z úveru, teda v čase po uzavretí úverovej zmluvy, pretože v tom prípade by v čase uzavretia úverovej zmluvy jej účastníci nevedeli, či uzavierajú zmluvu o spotrebiteľskom úvere alebo nie. Súd považoval za nesprávnu aj argumentáciu žalobcov, že na zistenie, či úverová zmluva sa považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere alebo nie, sa má použiť opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky z 13. novembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania a rámcovej účtovej osnove pre banky, pobočky zahraničných bánk, Národnú banku Slovenska, Fond ochrany vkladov, obchodníkov s cennými papiermi, Garančný fond investícií, správcovské spoločnosti, pobočky zahraničných správcovských spoločností a podielové fondy, číslo 20.359/2002-92. Spôsob účtovania a rámcová účtová osnova bánk a ďalších finančných inštitúcií, ktoré sú uvedené v tomto opatrení, nemajú žiadnu súvislosť so spôsobom prepočtu hodnoty úveru zo slovenských korún na euro podľa ust. § 1 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.4. Žalobcovia vo vzťahu k tvrdeniu, že úverová zmluva je zmluva o spotrebiteľskom úvere, argumentovali aj tým, že v úverovej zmluve je uvedené, že „zmluvné strany... uzatvárajú túto zmluvu

podľa ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení ...“. Súd bol toho názoru, že ustanovenie § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré vymenúva zmluvy, na ktoré sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch, je kogentné a nemožno ho zmeniť ani dohodou zmluvných strán. Je teda bez právneho významu, či je v texte úverovej zmluvy uvedené, že je uzavretá podľa zákona o spotrebiteľských úveroch - pokiaľ zmluva nespĺňa zákonom stanovené podmienky, tak takéto zmluvné ustanovenie nemôže zmeniť charakter úverovej zmluvy, t. j. ak patrí medzi zmluvy, na ktoré sa podľa ust. § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zákon nevzťahuje, tak to nemožno zmeniť dohodou zmluvných strán a naopak - ak zmluva patrí medzi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak dohodou zmluvných strán nemožno dosiahnuť, aby sa na takú zmluvu nevzťahoval zákon o spotrebiteľských úveroch. Zmluvu o úvere teda nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov, pretože náležitosti, stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch, (žalobcovia uvádzajú chýbajúcu RPMN, termín konečnej splatnosti úveru a rozčlenenie splátky na istinu, úrok a poplatky) musia mať len zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Súd preto žalobu v časti, v ktorej žalobcovia žiadali určiť, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, zamietol. V nadväznosti na to zamietol aj žalobu v časti o zaplatenie 3.018,50 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré podľa žalobcov vzniklo tým, že na úver zaplatili viac, ako bola samotná istina úveru, pretože sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže úver nie je spotrebiteľský, nepovažuje sa za bezúročný a bez poplatkov, a preto pokiaľ žalobcovia zaplatili žalovanému 1/ aj príslušenstvo (úroky a poplatky), tak žalovaný 1/ sa na ich úkor bezdôvodne neobohatil.

1.5. Okresný súd uviedol ohľadom časti žaloby, v ktorej sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva, že tá je z procesného hľadiska žalobou o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Možnosť žalovať o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu. To isté platí o žalobe o určenie, že je neplatná úverová zmluva. Súd zdôraznil, že úverová zmluva, o ktorú v konaní ide, nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere; žiadny právny predpis nestanovuje možnosť žalovať o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, (ktorá súčasne nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere). Pre nesplnenie tohto procesného predpokladu súd žalobu o určenie neplatnosti úverovej zmluvy a zmluvy o zriadení záložného práva zamietol. Pokiaľ žalobcovia poukázali na to, že tento spor je spotrebiteľský, tak z procesného hľadiska sa od ostatných sporov odlišuje predovšetkým tým, že súd v konaní o spotrebiteľskom spore vykoná aj dôkazy, ktoré žiadna sporová strana nenavrhol, CSP však pre spotrebiteľské spory nestanovuje žiadnu výnimku v tom smere, že žaloba, podaná spotrebiteľom, nemusí byť procesne prípustná podľa § 137 písm. d) CSP.

1.6. Súd považoval za potrebné tiež vyjadriť sa k otázke pasívnej vecnej legitimácie žalovaných. Žalobcovia najprv ako žalovaného označili subjekt, ktorý vystupuje v súčasnosti ako žalovaný 1/ a neskôr žiadali, aby do konania pristúpil aj žalovaný 2/, ktorej žiadosti súd vyhovel a uznesením Okresného súdu Námestovo č. k. 7Csp/5/2018-252 z 28. decembra 2021 pripustil vstup žalovaného 2/ do konania. Žalobcovia odôvodnili návrh na vstup žalovaného 2/ do konania tým, že žalovaný 1/ im oznámil, že svoju pohľadávku voči nim na zaplatenie úveru z dotknutej úverovej zmluvy postúpil na žalovaného 2/. Súčasne však tvrdili, že toto postúpenie pohľadávky bolo neplatné, pretože žalovaný 1/ nedodrжал zákonom stanovený postup pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, pretože v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru neuviedol, pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky splatnej určitého dňa vyhlasuje predčasnú splatnosť. Čo sa týka tvrdení žalobcov o neplatnosti postúpenia pohľadávky žalovaného 1/ na žalovaného X/, vo vzťahu k predmetu konania - určenie neplatnosti úverovej zmluvy, neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva, určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vydanie bezdôvodného obohatenia - je bez právneho významu, či žalovaný 1/ platne postúpil svoju pohľadávku na žalovaného 2/, alebo nie, resp. postúpenie pohľadávky žalovaného 1/ na zaplatenie nesplatennej časti úveru na žalovaného 2/ nemalo žiadny vplyv na vecnú legitimáciu žalovaného 1/. Zmluvou o postúpení pohľadávky sa z hľadiska jej účinkov vždy prevádza iba konkrétne právo postupcu na plnenie voči dlžníkovi, nie však zmluvný vzťah ako celok. Postupník na základe cesie nevstupuje do základného obligáčného vzťahu s dlžníkom, z ktorého postupovaná pohľadávka vznikla, a ktorého obsah môže tvoriť značný objem práv a povinností, ktoré nie sú postúpením dotknuté. Účastníkom pôvodného záväzkového vzťahu ostáva naďalej postupca. Keďže

postúpením pohľadávky na splatenie nesplatenej časti úveru sa žalovaný 2/ nestal zmluvnou stranou úverovej zmluvy, ani zmluvy o zriadení záložného práva, tak nemôže byť pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní, (to ani v prípade, že by postúpenie pohľadávky bolo platné). Rovnaké závery bolo potrebné urobiť aj vo vzťahu k uplatnenému právu žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože aj v prípade, že by žalovaný 2/ platne nadobudol voči žalobcom pohľadávku na splatenie úveru, nestal by sa voči nim povinný na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému navyše malo podľa žalobcov dôjsť v čase pred postúpením pohľadávky. Vo vzťahu k žalovanému 2/ preto súd zamietol žalobu pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitimácie.

1.7. Súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že ju priznal žalovaným 1/ a 2/, ktorí boli v konaní úspešní (§ 255 ods. 1 CSP).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/, 2/, 3/ rozsudkom z 26. septembra 2023 č. k. 11CoCsp/11/2023-565 rozsudok súdu prvej inštancie aplikujúc ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil a žalovaným priznal podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z procesných dôvodov, keďže v prípade obidvoch žalobných petítov ide o žalobu o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP, ktorej prípustnosť je naviazaná na osobitný predpis (najmä na predpisy hmotného práva). Žalobnému návrhu znejúcemu na určenie právnej skutočnosti, ktorý z osobitného predpisu nevyplýva, nebolo možné vyhovieť. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne konštatoval, že určenie neplatnosti záložnej zmluvy, teda určenie tejto právnej skutočnosti nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu, takže takáto žaloba o určenie neplatnosti záložnej zmluvy nie je v súlade s týmto zákonným ustanovením prípustná. Pokiaľ žalobcovia opakovane v odvolacom konaní argumentovali judikatúrou o „naliehavom právnom záujme“, odvolací súd do ich pozornosti dal skutočnosť, že nimi formulovaný petít o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva nezodpovedá svojou formuláciou podmienkam ust. § 137 písm. c) CSP, pretože nepožadujú určenie práva alebo právneho vzťahu, ale určenie právnej skutočnosti, pričom v týchto súvislostiach zdôraznil, že súd je viazaný obsahom žalobného petítu (§ 216 CSP). Právne závery súdu ohľadne procesnej neprípustnosti žaloby o určenie právnej skutočnosti sa plne vzťahujú aj na petít žalobcov navrhujúci určenie neplatnosti samotnej zmluvy o úvere, keďže ani v tomto prípade žiadny osobitný predpis nestanovuje takúto možnosť. Právna norma obsiahnutá v § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. takého určenie umožňuje (spotrebiteľ sa môže domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou), avšak iba vo vzťahu k spotrebiteľskému úveru, ktorým však predmetný úver nie je.

2.2. Zároveň odvolací súd uviedol, že posúdenie všeobecných náležitostí právneho úkonu a s tým súvisiacej platnosti/neplatnosti právneho úkonu, by bolo možné (prejudiciálne) za predpokladu podania žaloby na plnenie. Keďže žalobcovia požadovali aj vydanie bezdôvodného obohatenia považoval z dôvodu právnej istoty za potrebné na doplnenie uviesť, že preskúmaním obsahu spisu nezistil dôvod neplatnosti úverovej zmluvy podľa § 40 OZ a ani v zmysle § 37 OZ. Nebolo preukázané, že by právny úkon nebol zo strany niektorého z účastníkov zmluvy urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, ani že by predmetom zmluvy bolo nemožné plnenie. Odvolací súd nezistil ani dôvod neplatnosti zmluvy o úvere v zmysle § 38 OZ, nakoľko nebolo preukázané, že by právny úkon urobila osoba nespôsobilá na právne úkony, resp. konajúca v duševnej poruche, ktorá by ju robila na tento právny úkon neschopnou. Čo sa týkalo žalobcami tvrdeného voľným okom nečitateľného, resp. ťažko čitateľného, malého písma, odvolací súd považoval toto tvrdenie za nedôvodné, majúť za to, že zmluva je čitateľná aj bez použitia optickej pomôcky. Pokiaľ žalobcovia tvrdili, že zmluvu uzavreli v dôsledku omylu, do ktorého ich mal uviesť žalovaný 1/, resp. že zmluvu uzavreli v tiesni, a že žalovaný 1/ použil nekalé a agresívne obchodné praktiky, tieto skutočnosti zostali len v rovine všeobecných tvrdení, keď žalobcovia ich po skutkovej stránke nijako nerozvinuli, nešpecifikovali a nevztiahli na konkrétne okolnosti a postup pri uzatváraní zmluvy, ale obmedzili sa iba na citovanie právnych predpisov a konštatovanie povinnosti súdu z úradnej povinnosti identifikovať nekalé obchodné správanie dodávateľa pri kreovaní zmluvného vzťahu. Z obsahu zmluvy a z vykonaného dokazovania však nevyplývalo, že by žalobcovia boli „nútení“ uzavrieť zmluvu so žalovaným 1/ v dôsledku akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku použitého zo strany banky (žalovaného 1/), že by si ako plne spôsobilé osoby na právne úkony neboli vedomí

dôsledkov uzavretia zmluvy o úvere, (povinnosti splácať poskytnutý úver za dohodnutých podmienok spolu s úrokmi), že by boli uvedení do omylu ohľadne podmienok poskytnutia, splácania či účelu úveru (v tomto zmysle im bol poskytnutý úver bez viazanosti účelu použitia peňažných prostriedkov, preto žalobcovia neboli povinní preukazovať veriteľovi, na aký účel poskytnutý úver použijú). Konštatoval, že nie je povinnosťou súdu, (a to ani v prípade, že sa pred ním vedie spor týkajúci sa spotrebiteľskej zmluvy) nahrádzať procesnú aktivitu sporovej strany (hoci ňou je spotrebiteľ) a preberať na seba jej povinnosť a bremeno tvrdenia a dokazovania. Odvolací súd bol toho názoru, že zmluva o úvere ako právny úkon svojím obsahom a účelom neodporuje zákonu, ani ho neobchádza a ani sa neprieči dobrým mravom, a obsahuje všetky podstatné náležitosti dvojstranného právneho úkonu (a konkrétne všetky obligatórne náležitosti zmluvy o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka), pričom práva a povinnosti zmluvných strán sú v nej vyjadrené jasne, určito a zrozumiteľne, a teda z hľadiska všeobecných i osobitných náležitostí právneho úkonu ako takého ide o platný právny úkon. Žalobcovia pritom aj napriek značnej rozsiahlosti ich podaní vo veci, (ktoré však vo väčšej či menšej miere predstavujú kompiláty rôznych rozhodnutí, či úryvkov textov verejne dostupných prostredníctvom internetovej siete, a preto spôsobujúcich často iba ich neprehľadnosť, abstraktnosť a nesúvislosť s prejednávanou vecou) nepreukázali žiadne konkrétne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali neplatnosť zmluvy o úvere ako celku a ani súd takýto dôvod nezistil. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že aj pri pochybnosti o platnosti právneho úkonu treba dať prednosť výkladu, že právny úkon je platný (favorem negotii). Túto zásadu preferuje všeobecná judikatúra Ústavného súdu SR ako principiálny výklad zmlúv.

2.3. Odvolací súd súčasne dospel k záveru, že ani záveru o zamietnutí žaloby v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemožno rozhodnutiu súdu prvej inštancie nič vytknúť. V zhode so súdom prvej inštancie aj odvolací súd zastával názor, že s ohľadom na výšku úveru nemožno zmluvu o úvere podriaďiť ustanoveniam zákona č. 258/2001 Z. z., a teda žalobcovia sa nemôžu domáhať vyslovenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle ustanovení tohto zákona, pretože zmluva o úvere nepodlieha/režimu tohto zákona. V tomto smere podľa odvolacieho súdu správne súd prvej inštancie výšku úveru ustálil prepočtom na menu euro ku 14. septembru 2007, t. j. ku dňu uzavretia zmluvy, a nie ku dňu čerpania finančných prostriedkov, ako sa toho domáhali žalobcovia. V tejto súvislosti (a vo vzťahu k argumentácii žalobcov, že dôležitý je dátum reálneho poskytnutia peňažných prostriedkov veriteľom dlžníkovi) odvolací súd doplnil, že na rozdiel od zmluvy o pôžičke, pri ktorej Občiansky zákonník okrem dohody zmluvných strán o podstatných častiach zmluvy na vznik záväzku z nej vyžaduje aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky, a ktorá je tak reálnym kontraktom, zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka je konsenzuálnym kontraktom, a teda pre vznik záväzkov z nej postačuje dohoda zmluvných strán o podstatných častiach zmluvy (a k odovzdaniu predmetu úveru - peňažných prostriedkov - môže dôjsť až v budúcnosti na požiadanie dlžníka). Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že zmluva o úvere (ako absolútny obchod v zmysle Obchodného zákonníka) sa v prípade jej uzavretia so spotrebiteľom spravuje predpismi občianskeho práva, pretože ako zmluvný typ (čo do vymedzenia jej základných z pojmových znakov) je upravená v Obchodnom zákonníku. Konštatoval, že okresný súd prijal aj správne právne závery čo do zamietnutia žaloby v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobcovia domáhali práve v súvislosti s nimi tvrdenou bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere. Pokiaľ nemožno určiť zmluvu o úvere za bezúročnú a bezpoplatkovú, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných subjektov, ktoré od žalobcov prijímali jednotlivé čiastkové plnenia v zmysle ustanovení zmluvy, nevznikol, (a to vzhľadom na rozsah plnenia poskytnutého žalobcami ani v prípade, že by boli neplatnými žalobcami uvádzané ustanovenia zmluvy týkajúce sa poplatkov za poskytnutie úveru, čerpanie úveru či správu úveru). Súčasne keďže neboli zistené dôvody neplatnosti zmluvy o poskytnutí úveru ako celku (a to ani s poukazom na jej spotrebiteľský charakter) nemohlo na úkor žalobcov vzniknúť bezdôvodné obohatenie ani v intenciách ust. § 451 a nasl. OZ.

2.4. Napokon, pokiaľ žalobcovia poukazovali na existenciu neprijateľných podmienok nachádzajúcich sa v zmluve o poskytnutí úveru (pričom tieto ani nepremietli do osobitných, konkrétnych žalobných petítov) s tým, že je povinnosťou súdu z úradnej povinnosti podrobiť zmluvu súdnej kontrole a aj bez návrhu v rozsudku vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná, pričom uvedené „množstvo“ neprijateľných podmienok má podľa nich za následok neplatnosť celej

úverovej zmluvy, odvolací súd dal do pozornosti žalobcov skutočnosť, že, ak by aj zmluva obsahovala také podmienky, ktoré by podľa zákona spadali pod definíciu v spotrebiteľskej zmluve neprijateľných podmienok, sankcia neplatnosti s tým spojená by sa dotýkala len týchto, konkrétne vymedzených zmluvných podmienok, avšak nedotýkala by sa zmluvy ako celku, pretože čo do hlavných pojmových znakov zmluvy a jej náležitostí ako právneho úkonu predmetná zmluva o úvere ako celok obstoje. Neprijateľnosť resp. neplatnosť zmluvných podmienok bez ďalšieho nemôže spôsobiť neplatnosť zmluvy o úvere ako celku, konkrétne zmluvné podmienky, (na ktoré žalobcovia poukazovali) je možné oddeliť od ostatných častí zmluvy o úvere, najmä od jej podstatných, a teda zákonných náležitostí. Namietaná zmluva o úvere ako celok je platným právnym úkonom. Pokiaľ teda žalobcovia opakovane v rámci svojich podaní uvádzali existenciu zmluvných podmienok, preskúmanie neprijateľnosti ktorých ponechali na úvahu súdu, odvolací súd nepoprel, že posudzovaný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. OZ, ako aj zákona o ochrane spotrebiteľa, avšak opätovne zdôraznil, že sa naň nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch upravujúci náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (čo viedlo k záveru súdu o neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti úverovej zmluvy podľa § 137 písm. d) CSP). Ďalej bolo potrebné uviesť, že zákon ustanovuje súdom z úradnej povinnosti preskúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, avšak toto preskúmanie je vždy viazané na konkrétny nárok, ktorého sa žalobca domáha. V danom prípade prípadné posudzovanie a určovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere (určovací výrok) konzumuje žaloba na plnenie, ktorou je žaloba o zaplatenie sumy 12.274,47 eura s príslušenstvom, ktorou sa žalovaný 2/ (ako žalobca) domáha voči žalobcom (ako žalovaným) plnenia práve z titulu zmluvy o úvere, a medzi sporovými stranami prebieha aj iné súdne konanie (pod sp. zn. 3Csp/26/2021). Posúdenie a prípadné určenie neprijateľných zmluvných podmienok v tejto konkrétnej zmluve o poskytnutí úveru vykoná súd, ktorý vedie konanie o žalobe na plnenie (ich posudzovanie by bolo pre potreby tohto konania nadbytočné a skutočný význam bude mať práve v konaní o žalobe na plnenie iniciovanom veriteľom voči dlžníkom - spotrebiteľom), práve v tom konaní môžu žalobcovia (v postavení žalovaných) v rámci svojej procesnej obrany voči uplatnenému nároku poukazovať na existenciu konkrétnych neprijateľných podmienok, z ktorých si veriteľ odvodzuje svoje konkrétne nároky voči nim a tak dôvodiť neexistenciu nároku uplatneného voči nim v žalovanom rozsahu.

2.5. Odvolací súd sa vo vzťahu k časti predmetu konania o vydanie bezdôvodného obohatenia zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie, keď sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pasívne vecne legitimovaný v uvedenej časti je žalovaný 1/, avšak k naplneniu podmienok vzniku tohto nároku nedošlo. Vo vzťahu k požiadavke žalobcov preskúmať splnenie podmienok na postúpenie pohľadávky z predmetného úverového vzťahu prezumovaných § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov a na strane druhej obrane žalovaných spočívajúcej v deklarovaní platnosti postúpenia pohľadávky zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/ odvolací súd poukázal na to, že vzhľadom na absenciu iných podmienok v prejednávanej spore bude povinnosťou súdu práve v konaní vedenom pod sp. zn. 3Csp/26/2021 ex offio prejudiciálne posúdiť otázku platnosti postúpenia predmetnej pohľadávky a na to nadväzujúce splnenie podmienky (aktívnej) vecnej legitímácie, a to jednak vo vzťahu k splneniu podmienky.

2.6. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, keď úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným rozhodnutím.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/, 2/, 3/ (ďalej aj len „dovolatelia“) v celom rozsahu dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho ako aj okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolatelia namietali, že konajúce súdy boli povinné aplikovať normy spotrebiteľského práva, hlavne zákon o spotrebiteľských úveroch, pričom ich neaplikáciou nesprávne posúdili vec. Podľa ich názoru niet pochyb, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah, keď išlo o poskytnutie úveru v sume 680.000 Sk, a teda k 27. septembru 2007 v cudzej mene 19.957,74 eura. V konaní nebolo preukázané poskytnutie úveru nad 20.000 eur, tvrdenie o poskytnutí úveru v sume 22.751,86 eura označili za zavádzajúce, nepravdivé a poškodzujúce práva a právom chránený záujem žalobcov ako spotrebiteľov.

Poukázali na. § 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve a dôvodili, že je nesporné, že pri poskytnutí úveru mal žalovaný 1/ výdavok vo výške 19.957,74 eura.

3.2. Tiež namietali, že konajúce súdy žalobu žalobcov v časti nárokov určenia neplatnosti úverovej zmluvy a záložnej zmluvy zamietli ako procesne neprípustnú, hoci „existuje mnoho rozhodnutí súdov, v ktorých bolo rozhodnuté o určení neplatnosti spotrebiteľských zmlúv i iných zmlúv s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka a Zákona o bankách.“ Zároveň uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu tak v prejednávanej veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, preto vymedzili otázku: Aplikovali súdy nižšej inštancie v prejednávanej veci na zistený skutkový stav správnu právnu normu ust. § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku? Podľa názoru žalobcov ide o nesprávnu aplikáciu právnej normy s poukazom predovšetkým na ustanovenia § 37, § 39, § 52, § 52a OZ. Záložná zmluva je v zmysle § 52a OZ závislou zmluvou od úverovej zmluvy, ktorej vznik, zmena a zánik súvisí so vznikom, zmenou a zánikom úverovej zmluvy, pričom v konaní bolo podľa názoru dovolateľov osvedčené, že žalovaný 1/ dňa 27. mája 2018 oznámil vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, čím došlo k zániku úverového vzťahu, k zániku úverovej zmluvy a v zmysle § 52a OZ k zániku aj záložnej zmluvy. V týchto súvislostiach tiež položili otázku, ktorú považovali v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte za nevyriešenú, a síce „je platná záložná zmluva po jej zániku v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v prejednávanej veci žalovaným 1/? Je platná úverová zmluva po jej zániku v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v prejednávanej veci žalovaným 1/?“

3.3. Namietali, že konajúce súdy nepoučili žalobcov ako spotrebiteľov o možnosti späťvzatia zjavne nedôvodnej žaloby, ak boli toho názoru, že ich žaloba je v zmysle ust. § 138 CSP neprípustná, čím porušili ich právo na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci záviselo podľa ich názoru od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu tiež nebola vyriešená - „aplikovali súdy nižšej inštancie v prejednávanej veci na zistený skutkový stav správnu právnu normu? a žiadajú dovolací súd, aby vyriešil právnu otázku aplikácie právnych pravidiel na zistený skutkový stav, pretože súd prvej inštancie a i odvolací súd ignorovali aplikáciu smernice rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.“

3.4. Žalobcovia nesúhlasili s názormi odvolacieho súdu uvedené v odsekoch 12., 12.1., 12.2., 12.3., 12.4. odôvodnenia napadnutého rozsudku a považovali ich za diskriminačné, nepresvedčivé a odkláňajúce sa od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom tento odklon nebol odvolacím súdom zdôvodnený. Podľa názoru žalobcov napádané zmluvy, úverová zmluva i záložná zmluva ako závislá zmluva, zanikli dňom rozhodnutia žalovaného 1/, ktorý vyhlásil úver za predčasne splatný. Z ustanovenia § 52a OZ je nesporné, že napádané zmluvy sa stali neplatnými a preto dôvodne žiadali určiť neplatnosť napádaných zmlúv. Žalobcovia žiadali dovolací súd, aby ustálil, že rozhodnutie veriteľa použiť ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ je právnym úkonom veriteľa, ktorý smeruje k zániku spotrebiteľskej zmluvy, či zápis na základe zmluvy o zriadení záložného práva k ich nehnuteľnostiam je v súčasnosti platný, či zánik napádaných zmlúv odôvodňuje resp. neodôvodňuje ich právo podať návrh na Okresný úrad katastra nehnuteľností na výmaz záložného práva. Žalobcovia vytýkali odvolaciemu súdu aj právne závery obsiahnuté v bode 13.1. odôvodnenia napadnutého rozsudku, „pretože sa nedomáhajú určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, ale domáhajú sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“ Žalobcovia namietali závery odvolacieho súdu obsiahnuté aj v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré nevychádzali zo zisteného skutkového stavu, pretože žalovaný 1/ sa obohatil na úkor žalobcov o 2.793,52 eura. V týchto súvislostiach poukázali na Všeobecné obchodné podmienky zmluvy - časť Konverzná/výmenné operácie body 42., 43., 44., v zmysle ktorých konverzná výmenná operácia z jednej meny do inej meny uskutočňuje banka kurzom podľa kurzového lístka platného v deň uskutočnenia tejto operácie. Pokiaľ protihodnota v slovenskej mene prevyšuje limit stanovený bankou, banka použije kurz odvodený od aktuálneho kurzu na medzibankovom devízovom trhu. Dispozícia klienta ku konverznej/výmennej operácii musí obsahovať označenie meny účtu príkazcu a príjemcu a označenie meny sumy prevodu, pokiaľ nie je mena označená, rozumie sa slovenská mena. Informácie o výmenných kurzoch sú zverejnené v prevádzkových priestoroch všetkých pobočiek Banky a rovnako sú zverejnené na www.csob.sk. Pri prepočte rozdielných mien používa Banka výmenný kurz platný v deň účinnosti prevodného príkazu. Žalobcovia s poukazom na tento dôkaz sú toho názoru, že ide o opomenutý dôkaz, čo spôsobilo vadu, a preto súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k

porušení práva na spravodlivý proces. Dovolatelia žiadali, aby sa dovolací súd vyjadril aj k otázke, „či dňa 27. 09. 2007 za stavu existencie meny Slovenská koruna, podľa denného kurzového lístka Národnej banky Slovenska voči slovenskej korune v mene názov krajiny Európska únia názov meny euro kurzu 34,072 slovenských korún za 1 euro, čo predstavovala suma 680.000 slovenských korún sumu v cudzej mene 19.957,74 eura, pričom nemohlo ísť o poskytnutie úveru v sume 22.751,26 eura.“

3.5. Žalobcovia vytýkali odvolaciemu súdu právne závery obsiahnuté v odseku 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom k pasívnej vecnej legitímácii považovali za dôvodné uviesť, že žalovaný 1/ mal postúpiť pohľadávku na žalovaného 2/, ktoré postúpenie je sporné s poukazom na právne úkony žalovaného 1/ ako dodávateľa, ktoré mal urobiť podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, pričom postúpenie je v rozpore so zákonom, nakoľko postúpenie bankovej pohľadávky na nebankovú spoločnosť je podľa zákona neplatné.

3.6. Dovolatelia uviedli, že v zmysle § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Žalobcovia žiadali, aby dovolací súd aplikoval právne závery súdneho dvora, (napr. konkrétne rozhodnutie z 9. novembra 2023 vo veci C-598/21), nakoľko súdny dvor opakovane rozhodol, že na účely určenia, či zmluvná podmienka o predčasnej splatnosti hypotekárneho úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, je relevantná najmä otázka, či právo predajcu alebo dodávateľa požadovať splatenie celého úveru je podmienené tým, že spotrebiteľ nesplní povinnosť, ktorá je v rámci predmetného zmluvného vzťahu podstatná, či sa toto právo priznáva v prípadoch, v ktorých je takéto nesplnenie povinnosti dostatočne závažné z hľadiska doby splácania úveru a jeho výšky, či toto právo predstavuje odchýlku od právnych predpisov uplatniteľných v danej oblasti pri neexistencii osobitných zmluvných ustanovení, a či vnútroštátne právo stanovuje primerané a účinné prostriedky, ktoré spotrebiteľovi, na ktorého sa takáto podmienka uplatní, umožnia, aby odvrátil účinky takejto splatnosti úveru. Žalobcovia považovali za nesprávnu úvahu odvolacieho súdu v odseku 14 odôvodnenia rozhodnutia, pretože z ustálenej rozhodovacej praxe súdneho dvora vyplýva, že súdy sú povinné preskúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

3.7. Namietali, že súdy konali výlučne formálne nerešpektujúc princípy materiálneho právneho štátu. Okresný súd značnú časť argumentácie vyňal a do rozhodnutia vôbec neuviedol, čo sa odzrkadlilo aj v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nijako nereflektuje predloženú argumentáciu, a zároveň ani nie je možné dovodiť z argumentácie súdu, že by sa vôbec touto argumentáciou v podaniach zaoberal, čím dostatočne neposúdil všetky predložené argumenty strany sporu.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k podanému dovolaniu dovolateľom uviedol, že dovolanie žalobcov je nedôvodné, odvolací súd svoje rozhodnutie riadne a dostatočným spôsobom odôvodnil, rozhodnutie obsahuje dôsledné vysporiadanie sa s námietkami žalobcov. Žalovaný 2/ navrhol, aby dovolací súd zamietol dovolanie žalobcov a žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

4.1. Žalovaný 2/ uviedol, že dovolatelia uvádzajú v podanom dovolaní úplne absurdné, nelogické a dokonca v niektorých prípadoch vzájomne si odporujúce tvrdenia, ktoré zároveň priamo odporujú zákonu či ustálenej judikatúre dovolacieho súdu len s odkazom na ochranu ich postavenia ako spotrebiteľov. Značná časť dovolania žalobcov sa vzťahuje ku skutočnostiam, ktoré so samotnou platnosťou predmetných zmlúv či bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemajú žiadny súvis, a to napríklad námietky neplatného zosplatnenia úveru, v dôsledku čoho považujú pohľadávku za neplatne postúpenú - bez ohľadu na to, že si žalobcovia sami odporujú, keď následne namietajú zánik úverovej zmluvy v dôsledku platného zosplatnenia úveru.

4.2. Žalobcovia rovnako namietali, že „súdy oboch inšancií sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe“, no z dovolania nevyplyva, aby žalobcovia vôbec konkretizovali, v akej právnej otázke došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe (osobitne s poukazom na formuláciu namietaných právnych otázok), čo je základným predpokladom úspešného dovolania, resp. jeho povinnou náležitosťou. Žalobcovia v tomto smere rovnako nepoukázali na žiadnu ustálenú rozhodovaciu prax - čo s ohľadom na absenciu konkretizácie právnej otázky žalovanému 2/ úplne znemožňuje, aby sa k uvedenému dovolaciemu dôvodu mohol relevantne vyjadriť.

4.3. Žalovaný 2/ na položenú otázku žalobcov, či „aplikovali súdy nižšej inšancie v prejednávanej veci na zistený skutkový stav správnu právnu normu ust. § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku“,

poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/51/2021 (R 1/2023) v zmysle ktorého žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu (podaná za účinnosti Civilného sporového poriadku) je žalobou o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku. Jej prípustnosť je podmienená existenciou osobitného predpisu, ktorý určitú osobu oprávňuje podať týmto predpisom špecifikovanú určovaciu žalobu. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 9Cdo/7/2021 z 14. apríla 2021, podľa novej právnej úpravy nie je možné žalovať neplatnosť právnych úkonov, ak to nevyplýva z osobitného predpisu. Ohľadom položenej otázky žalobcov, či aplikovali sudy nižšej inštancie v prejednávanej veci na zistený skutkový stav správnu právnu normu uviedol, že uvedená právna otázka je natoľko abstraktná a všeobecná, že nie je možné akýmkoľvek spôsobom sa vyjadriť či posúdiť správnosť právneho posúdenia v zmysle tejto právnej otázky. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné konštatovať, že uplatnenie takejto otázky nespĺňa základné podmienky dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, keďže uplatnený dovolací dôvod pri uvedenej právnej otázke nie je v súlade s ust. § 432 ods. 2 CSP a dovolací súd ani žalovaný 2/ nie sú oprávnení domýšľať si, čo mali žalobcovia v skutočnosti na mysli, aké právne posúdenie napádajú a v čom má spočívať nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Ohľadom ďalšej otázky, či je platná záložná zmluva po jej zániku v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v prejednávanej veci žalovaným 1/ ? A či je platná úverová zmluva po jej zániku v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v prejednávanej veci žalovaným 1/? Žalovaný 2/ s ohľadom na vyššie uvedenú absurdnosť považoval za potrebné uviesť, že takéto závery nevyplývajú zo žiadneho právneho predpisu, pričom vyhlásením predčasnej splatnosti pohľadávky nastáva výlučne strata výhody splátok podľa ust. § 565 OZ, ktorá bola medzi zmluvnými stranami dojednaná v úverovej zmluve, pričom je však nemysliteľné, aby malo dôjsť z dôvodu uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ k zániku ich záväzku skrz zánik zmluvy. Vo vzťahu k namietanej výške poskytnutého úveru sa žalovaný 2/ pridržiava svojich predošlých vyjadrení, pričom žalobcovia výlučne opakujú vlastné názory na prepočet slovenskej koruny na euro bez ohľadu na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Závery odvolacieho súdu týkajúce sa výšky poskytnutého úveru sú výlučne skutkovými zisteniami, pričom v zmysle ust. § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Nemožno preto podľa názoru žalovaného 2/ ani len prihliadať na námietky žalobcov týkajúce sa skutkových záverov odvolacieho súdu. Ďalšie argumenty žalobcov sú podľa názoru žalovaného 2/ len výsledkom bezbrehej ochrany spotrebiteľov, z ktorej sa domáhajú účelovým a šikanóznym spôsobom zneužitia svojho postavenia ako spotrebiteľov s cieľom vyhnúť sa splneniu svojich zmluvných povinností za každú cenu.

5. Dovolatelia vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 2/ a jeho následného doplnenia zotrvávali na svojich názoroch uvedených v podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

10. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

11. Dovolatelia v dovolaní síce uviedli dovolacie dôvody (§ 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP), avšak nerozlišujú argumentáciu pre uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP od dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 CSP, vzájomným zmiešavaním argumentácie a neodlišovaním dovolacích dôvodov trpí zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť, súladnosť i právna konzistentnosť prejavu dovolateľov s dopadom na prerokovanie dovolania dovolacím súdom.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

13. Z obsahu dovolania je zjavné, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP dovolatelia identifikovali nasledovne:

a/ sudy nepoučili žalobcov o možnosti späťvzatia zjavne nedôvodnej žaloby, ak boli toho názoru, že ich žaloba je neprípustná, v zmysle § 138 CSP,

b/ sudy nižšej inštancie ignorovali § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, hoci mali povinnosť aplikovať ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách k právnej otázke určenia platnosti resp. neplatnosti dotknutých zmlúv, podľa ktorého ustanovenia zmluvy zanikli, čím stratili svoju platnosť,

c/ opomenutý dôkaz - Všeobecné obchodné podmienky žalovaného 1/ - časť konverzná/výmenné operácie bod 42.,

d/ sudy sa nevysporiadali s otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ a s tým spojenou otázkou platnosti postúpenia pohľadávky zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/,

e/ sudy neskúmali existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka,

f/ sudy sa nevysporiadali s každou námietkou dôležitou pre spravodlivé rozhodnutie v prejednávanej veci, napadnuté rozsudky sú nepresvedčivé a nepreskúmateľné, sudy riadne neodôvodnili svoje rozhodnutia.

14. Vo vzťahu k námietke o nesprávnom postupe súdu spočívajúcom v chýbajúcom poučení podľa § 138 CSP, dovolací súd uvádza, že takúto vadu konania nezistil. Ani v jednom z rozhodnutí nižších súdov nebolo konštatované, že ide o zjavne bezdôvodnú žalobu a že z toho dôvodu bola žaloba zamietnutá. Pred rozhodnutím vo veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie zamerané na zistenie skutkovej okolnosti rozhodnej pre právne posúdenie úveru ako spotrebiteľského úveru resp. zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Až po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba nie je procesne prípustná podľa § 137 písm. d) CSP, s ktorým záverom súhlasil aj odvolací súd. Je tak zjavné, že súd

pred vykonaným dokazovaním nebol povinný postupovať podľa § 138 CSP a vyzývať žalobcov na späťvzatie žaloby.

14.1. V zmysle judikatúry (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. 11. 2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010), obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Právo na spravodlivý súdny proces však neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z citovanej judikatúry neposkytnutie poučenia žalobcom podľa § 138 CSP v situácii, keď žaloba bola prejednaná a bolo o nej rozhodnuté v riadnom súdnom procese, nemožno považovať za procesný postup, ktorým by sa strane znemožňovalo uskutočnenie jej procesného práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nemôže preto byť vadou konania odôvodňujúcou prípadné zrušenie rozhodnutia vo veci samej.

15. Z obsahu dovolacej námietky uplatňovanej podľa § 420 písm. f) CSP o ignorovaní § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka odvolacím súdom je zrejmé, že smeruje k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Dovolatelia sa domáhajú aplikácie § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka na danú vec, teda právneho posúdenia skutkového stavu podľa uvedeného ustanovenia. Judikatúra dovolacieho súdu vychádza z toho, že nesprávnym právnym posúdením veci nemožno dôvodne uplatniť dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017). Tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019). Skutočnosť, že žalobca má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Vo vzťahu k námietke o existencii opomenutého dôkazu, za ktorý dovolatelia označili Všeobecné obchodné podmienky žalovaného 1/ (časť konverzné/výmenné operácie bod 42.), dovolací súd uvádza, že nezistil existenciu opomenutého dôkazu v predmetnom súdnom konaní. Opomenutým je taký dôkaz, ktorého vykonanie má pre rozhodnutie vo veci zásadný význam, avšak vo veci konajúci súd jeho vykonanie bez adekvátneho odôvodnenia nezrealizuje, prípadne jeho vykonanie opomenie bez akéhokoľvek odôvodnenia. Zo spisu dovolací súd zistil, že dôkaz všeobecnými obchodnými podmienkami žalovaného 1/ žalobcovia súdu nepredložili ani neoznačili. Žalobcovia nenavrhli jeho vykonanie ani v prvoinštančnom konaní ani v odvolaní. Dôkaz nie je súčasťou súdneho spisu, ako tvrdia dovolatelia v podanom dovolaní. Tento dôkaz nebol súdmi nižších inštancií opomenutý, pretože nebol ani navrhnutý. Odvolací súd v konaní neopomenul dôkaz, a teda nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z obsahu spisu je zrejmé, že dovolatelia počas celého konania pred okresným súdom, ako aj krajským súdom uvedeným neargumentovali. Tento argument sa objavil až v podanom dovolaní.

16.1. K tomu dovolací súd v prvom rade uvádza, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania predovšetkým také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

16.2. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárnym, čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj

neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne). Hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

16.3. Okrem toho v zmysle § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Tento záver podporuje aj § 435 CSP, teda tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (porov. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/159/2020, 7Cdo/27/2023, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 526/2024).

16.4. Odvolací súd svoj záver o výške úveru v mene eura, ktorá skutková okolnosť je dôvodom uplatnenia novej argumentácie dovolateľov v dovolaní, odôvodnil v bode 13. odôvodnenia rozsudku. Označil za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý výšku úveru ustálil prepočtom na menu euro ku dňu 14. 09. 2007, t. j. ku dňu uzavretia zmluvy, a nie ku dňu čerpania finančných prostriedkov, ako sa toho domáhali žalobcovia. Zároveň doplnil ďalší dôvod správnosti tohto záveru poukazom na konsenzuálny charakter zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka. Poukaz žalobcov na opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky zo dňa 13. 11. 2002, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania a rámcovej účtovej osnove pre banky, pobočky zahraničných bánk, Národnú banku Slovenska, Fond ochrany vkladov, obchodníkov s cennými papiermi, Garančný fond investícií, správcovské spoločnosti, pobočky zahraničných správcovských spoločností a podielové fondy nepovažoval za právne relevantný, keď spôsob účtovania a rámcová účtová osnova bánk a ďalších finančných inštitúcií, ktoré sú uvedené v tomto opatrení, nemajú žiadnu súvislosť so spôsobom prepočtu hodnoty úveru zo slovenských korún na euro podľa ust. § 1 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch a tento zákon na uvedené opatrenie ani nikde neodkazuje.

16.5. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní pritom vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal. Nedávalo by totiž žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by dovolací súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu, (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejma), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom.

16.5. Ak žalobcovia uvedené námietky (argumentáciu) zakladajúce prípustnosť a dôvodnosť dovolania neuplatnili v odvolacom konaní, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto rozsudku odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť (obdobne napr. 8Cdo/8/2020, 9Cdo/132/2020).

16.6. Dovolací súd sa preto námietkou nezaoberal, pretože v súlade s § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

17. Dovolací súd konštatuje, že oba sudy nižšej inštancie sa vysporiadali aj s otázkou pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 2/ a s tým spojenou otázkou platnosti postúpenia pohľadávky zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/, ktoré námietky označili za nadbytočné. Súd prvej inštancie uviedol, že čo sa týka tvrdení žalobcov o neplatnosti postúpenia pohľadávky žalovaného 1/ na žalovaného 2/, vo vzťahu k predmetu konania - určenie neplatnosti úverovej zmluvy, neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva, určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vydanie bezdôvodného obohatenia - je bez právneho významu, či žalovaný 1/ platne postúpil svoju pohľadávku na žalovaného 2/, alebo nie, resp. postúpenie pohľadávky žalovaného 1/ na zaplatenie nesplatennej časti úveru na žalovaného 2/ nemalo žiadny vplyv na vecnú legitimáciu žalovaného 1/. Zmluvou o postúpení pohľadávky sa z hľadiska jej účinkov vždy prevádza iba konkrétne právo postupcu na plnenie voči dlžníkovi, nie však zmluvný vzťah ako celok. Postupník na základe cesie nevstupuje do základného obligáčného vzťahu s dlžníkom, z ktorého postupovaná pohľadávka vznikla, a ktorého obsah môže tvoriť značný objem práv a povinností, ktoré nie sú postúpením dotknuté. Účastníkom pôvodného záväzkového vzťahu ostáva naďalej postupca. Keďže

postúpením pohľadávky na splatenie nesplatenej časti úveru sa žalovaný 2/ nestal zmluvnou stranou úverovej zmluvy, ani zmluvy o zriadení záložného práva, tak nemôže byť pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní (to ani v prípade, že by postúpenie pohľadávky bolo platné). Rovnaké závery bolo potrebné urobiť aj vo vzťahu k uplatnenému právu žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože aj v prípade, že by žalovaný 2/ platne nadobudol voči žalobcom pohľadávku na splatenie úveru, nestal by sa voči nim povinný na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému navyše malo podľa žalobcov dôjsť v čase pred postúpením pohľadávky. Vo vzťahu k žalovanému 2/ preto súd zamietol žalobu pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitimácie. Odvolací súd vo vzťahu k požiadavke žalobcov preskúmať splnenie podmienok na postúpenie pohľadávky z predmetného úverového vzťahu prezumovaných § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/ poukázal na to, že vzhľadom na absenciu iných podmienok v prejednávanej veci bude povinnosťou súdu práve v konaní vedenom Okresným súdom Námestovo pod sp. zn. 3Csp/26/2021 ex offio prejediciálne posúdiť otázku platnosti postúpenia predmetnej pohľadávky a na to nadväzujúce splnenie podmienky (aktívnej) vecnej legitimácie, a to jednak vo vzťahu k splneniu podmienky.

18. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa vypořiadal s požiadavkou žalobcov na preskúmanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o úvere. Túto požiadavku žalobcov vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože, aj keď je súd povinný ex offio preskúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok, bez ďalšieho to neznamena povinnosť preskúmať každé ustanovenie predloženej zmluvy a formulovanie výroku rozhodnutia; táto činnosť súdu je limitovaná predmetom sporu a k preskúmaniu jednotlivých zmluvných podmienok z hľadiska ich platnosti môže súd pristúpiť len vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu, kedy je preukázaná aplikácia týchto podmienok na zmluvný vzťah. Domáhanie sa práv spotrebiteľom na súde teda musí mať pre spotrebiteľa praktický význam. O taký prípad v prejednávanej veci nejde, keď ani prípadné kladné určenie neprijateľných zmluvných podmienok by nemalo žiadny vplyv na predmet konania vymedzený žalobcami a nimi požadované jednotlivé žalobné petíty. Tu treba vo všeobecnosti poukázať na to, (keďže uvedené má význam práve v podmienkach prejednávanej veci), že samotná dôvodnosť skutkových a právnych tvrdení žalobcu ešte neznamena, že prípadný vyhovujúci určovací rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam, a teda či bude predmetné súdne konanie užitočné alebo naopak zbytočné pre právne postavenie sporových strán. V danom prípade prípadné posudzovanie a určovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere (určovací výrok) konzumuje žaloba na plnenie, ktorou je žaloba o zaplatenie sumy 12.274,47 eura s príslušenstvom, ktorou sa žalovaný 2/ (ako žalobca) domáha voči žalobcom 1/ až 3/ (ako žalovaným) plnenia práve z titulu predmetnej zmluvy o úvere, keď na skutočnosť, že medzi sporovými stranami prebieha aj toto iné súdne konanie (pod sp. zn. 3Csp/26/2021) poukazovali aj samotní žalobcovia vo viacerých svojich podaniach. Z uvedených dôvodov súd v tomto konaní (vychádzajúc z toho, že súbežne prebieha medzi stranami iné konanie) nepodrobil kontrole zmluvu o poskytnutí úveru vo vzťahu k žalobcami tvrdenej neprijateľnosti niektorých zmluvných podmienok v nej obsiahnutých, pretože za situácie, kedy sa vedie konanie o žalobe na plnenie z tohto spotrebiteľského vzťahu, by tým nedošlo k vyriešeniu spornosti nárokov, ktorého sa žalobcovia domáhajú v prejednávanej veci, ale posúdeniu otázok, ktoré budú musieť byť riešené v konaní o žalobe na plnenie z tohto spotrebiteľského vzťahu ako otázky prejediciálne. Posúdenie a prípadné určenie neprijateľných zmluvných podmienok v tejto konkrétnej zmluve o poskytnutí úveru vykoná súd, ktorý vedie konanie o žalobe na plnenie, (ich posudzovanie by bolo pre potreby tohto konania nadbytočné a skutočný význam bude mať práve v konaní o žalobe na plnenie iniciovanom veriteľom voči dlžníkom - spotrebiteľom), keď práve v tom konaní môžu žalobcovia (v postavení žalovaných) v rámci svojej procesnej obrany voči uplatnenému nároku poukazovať na existenciu konkrétnych neprijateľných podmienok, z ktorých si veriteľ odvodzuje svoje konkrétne nároky voči nim a tak dôvodiť neexistenciu nároku uplatneného voči nim v žalovanom rozsahu.

19. Pokiaľ ide o námietku dovolateľov, že sa súde nevysporiadali s každou námietkou dôležitou pre spravodlivé rozhodnutie v prejednávanej veci, napadnuté rozsudky sú nepresvedčivé a nepreskúmateľné, súde riadne neodôvodnili svoje rozhodnutia, dovolací súd uvádza, že ide o abstraktnú, nekonkrétnu námietku. Dovolatelia nešpecifikujú, s ktorou ich námietkou dôležitou pre rozhodnutie sa odvolací súd nevysporiadal. K názoru dovolateľov o povinnosti odvolacieho súdu vysporiadať sa s každou ich

odvolacou námietkou, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

19.1. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

19.2. Skutočnosť, že dovolatelia sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnili, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobcovia preto neopodstatnene namietajú existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Dovolací súd sa ďalej zaoberal s namietanými dovolacími dôvodmi podľa § 421 ods. 1 CSP. Žalobcovia v úvode dovolania vymedzili dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

21. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21.1. Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a

interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

24. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku, a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli. V opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priečiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3Cdo/6/2017).

25. Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

26. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ústavný súd) zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022-15, ktorý uviedol, že :... „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku, ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“

27. Vo svetle uvedeného pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska otázok vymedzených dovolateľmi.

28. Dovolatelia vo svojom dovolaní uviedli tri otázky ako právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Napriek úvodnému konštatovaniu v dovolaní, že namietajú nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP položené otázky označili za otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli riešené t. j. uplatnili dôvod dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ide o nasledovné otázky:

1/„Či aplikovali sudy nižšej inštancie v prejednávanej veci na zistený skutkový stav správnu právnu normu ust. § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku? “

2/ „Či je platná záložná zmluva po jej zániku v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v prejednávanej veci žalovaným 1/? Či je platná úverová zmluva po jej zániku v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v prejednávanej veci žalovaným 1/?“

3/ „Či dňa 27. 09. 2007 za stavu existencie meny Slovenská koruna podľa denného kurzového lístka Národnej banky Slovenska voči slovenskej korune v mene názov krajiny Európska únia názov meny

euro kurzu 34,072 slovenských korún za 1 euro, čo predstavovala suma 680.000 slovenských korún sumu v cudzej mene 19.957,74 eura, pričom nemohlo ísť o poskytnutie úveru v sume 22.751,26 eura.“

29. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (body 12., 12.1., 12.2., 12.3., 12.4.) dovolací súd zistil, že ustanovenie § 137 písm. d) CSP bolo použité v súvislosti s posúdením procesnej prípustnosti žaloby v časti o určenie neplatnosti úverovej zmluvy a záložnej zmluvy t. j. o určenie právnych skutočností. Dovolatelia otázku vymedzili ako otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolací súd v odpovedi na námietku nesprávneho právneho posúdenia otázky prípustnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku poukazuje na judikát R 1/2023 uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, podľa ktorého žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu (podaná za účinnosti Civilného sporového poriadku) je žalobou o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku. Jej prípustnosť je podmienená existenciou osobitného predpisu, ktorý určitú osobu oprávňuje podať týmto predpisom špecifikovanú určovaciu žalobu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. októbra 2022 sp. zn. 1Obdo/51/2021). Ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu považuje žaloby o určenie (ne)platnosti právnych úkonov, podané po 1. júli 2016, za žaloby o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP, ktorých prípustnosť je podmienená existenciou osobitného predpisu. Uvedenú rozhodovaciu prax potvrdzujú aj ďalšie rozhodnutia vo veciach sp. zn. 7Cdo/268/2019, 4Obdo/56/2020, 4Obdo/71/2020, 4Cdo/26/2021, 9Cdo/7/2021. Uznesenie sp.zn. 7Cdo/268/2019 z 25. novembra 2020 bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR ako judikát (R 14/2021). Právny názor, podľa ktorého podľa novej právnej úpravy CSP nie je možné žalovať neplatnosť právnych úkonov (právnej skutočností), ak to nevyplýva z osobitného predpisu, je prijímaný naprieč senátmi tak občianskoprávneho, ako aj obchodnoprávneho kolégia NS SR.

29.1. Odvolací súd nezistil existenciu osobitného predpisu upravujúceho právny vzťah založený zmluvou o úvere, ktorý nemá charakter spotrebiteľského úveru a právny vzťah založený záložnou zmluvou, ktorý by oprávňoval podať žalobu na určenie neplatnosti týchto zmlúv. Preto žalobu v označenej časti podľa § 137 písm. d) CSP ako procesne neprípustnú zamietol. Dovolatelia v súvislosti s konštatovaním nesprávneho právneho posúdenia danej otázky odkazovali na „ustanovenia zákona Občiansky zákonník § 37, § 39, § 52, 52a, Zákon o ochrane spotrebiteľa, Zákon o bankách, z ustálenej judikatúry súdov, Civilného sporového poriadku, Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ľudských právach“. Jediné dovolateľmi konkrétne uvedené ustanovenia § 37, § 39, § 52, 52a Občianskeho zákonníka neobsahujú úpravu pripúšťajúcu podanie určovacej žaloby. Ostatné poukazy žalobcov na právne predpisy sú všeobecné, nie sú konkrétne v zmysle odkazu na konkrétnu úpravu pripúšťajúcu podanie žaloby na určenie neplatnosti zmluvy či už úverovej alebo záložnej.

29.2. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je v súlade s vyššie citovanou ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu. Dovolací súd preto nesúhlasí ani so zmätočným (protirečivým) názorom dovolateľov na inom mieste dovolania, že ide o rozhodnutie odkláňajúce sa od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bez zdôvodnenia odklonu.

30. Otázku 2/ dovolatelia sformovali nasledujúcim spôsobom: „Či je platná záložná zmluva po jej zániku v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v prejednávanej veci žalovaným 1/? Či je platná úverová zmluva po jej zániku v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v prejednávanej veci žalovaným 1/?“ Dovolací súd konštatuje, že formulácia otázky je kapciózna (zavádzajúca), pretože v sebe obsahuje predpoklad následkov, ktoré však nie sú právnym následkom označených skutočností. Predkladaný zánik zmluvy (záložnej alebo úverovej) v dôsledku predčasnej splatnosti úveru nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Vyhlásením predčasnej splatnosti pohľadávky nastáva výlučne strata výhody splátok podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ktorá bola medzi zmluvnými stranami dojednaná v úverovej zmluve. Nenastáva zánik zmluvy, ako v otázke navádzajú dovolatelia. Okrem toho uvedená otázka nie je otázkou rozhodujúcou pre dané konanie, pretože súdy nižších inštancií nezaložili primárne svoje rozhodnutia o zamietnutí žaloby na riešení otázky predčasnej splatnosti úveru. Formulovaná otázka nie je v právnom konaní prípustná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcov v zmysle tohto ustanovenia.

31. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie pripúšťa.

32. Z otázky 3/ dovolateľov „či dňa 27. 09. 2007 za stavu existencie meny Slovenská koruna podľa denného kurzového lístka Národnej banky Slovenska voči slovenskej korune v mene názov krajiny Európska únia názov meny euro kurzu 34,072 slovenských korún za 1 euro, čo predstavovala suma 680.000 slovenských korún sumu v cudzej mene 19.957,74 eura, pričom nemohlo ísť o poskytnutie úveru v sume 22.751,26 eura,“ vyplýva, že v danom prípade ide o otázku skutkovú. Dovolatelia nesprávne právne posúdenie veci odôvodňujú spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že taká v dovolaní nastolená otázka, ktorá má skutkovú (nie právnu) povahu, nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle tohto ustanovenia.

32.1. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

32.2. Dovolací súd zastáva názor, že zistenie výšky úveru ako rozhodujúcej skutkovej okolnosti pre posúdenie úveru ako spotrebiteľského úveru je otázkou skutkovou a jej riešenie vychádza zo skutkových zistení prípadu. Zodpovedanie predmetnej otázky je výsledkom vykonaného dokazovania v danom spore. Tým, že sa dovolatelia nestotožňujú so závermi odvolacieho súdu, ktorý odobril postup súdu prvej inštancie, v podstate spochybňujú jeho skutkové závery.

32.3. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu však nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení vecí však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

32.4. Námietky dovolateľov týkajúce sa spochybňovania skutkových zistení a skutkových záverov považuje dovolací súd za neopodstatnené. Navyše úlohou odvolacieho súdu v rámci dovolacieho konania nie je riešenie skutkových otázok, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

32.5. Dovolatelia, ako už bolo uvedené vyššie, konkrétne nevymedzili právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, nakoľko išlo o otázku skutkovú. Takáto otázka nemôže byť relevantná ani z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

33. Z uvedených dôvodov preto dovolateľmi žiadna vymedzená otázka nespĺňa kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovení § 432 až § 435 CSP. Len samotné spochybňovanie správnosti

skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

34. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolateľmi formulované otázky nepredstavujú vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Rovnako dovolatelia neopodstatnene namietajú nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcov 1/, 2/ a 3/ ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

35. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní úspešní, preto im dovolací súd na základe § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom 1/, 2/ a 3/ v plnom rozsahu.

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.